

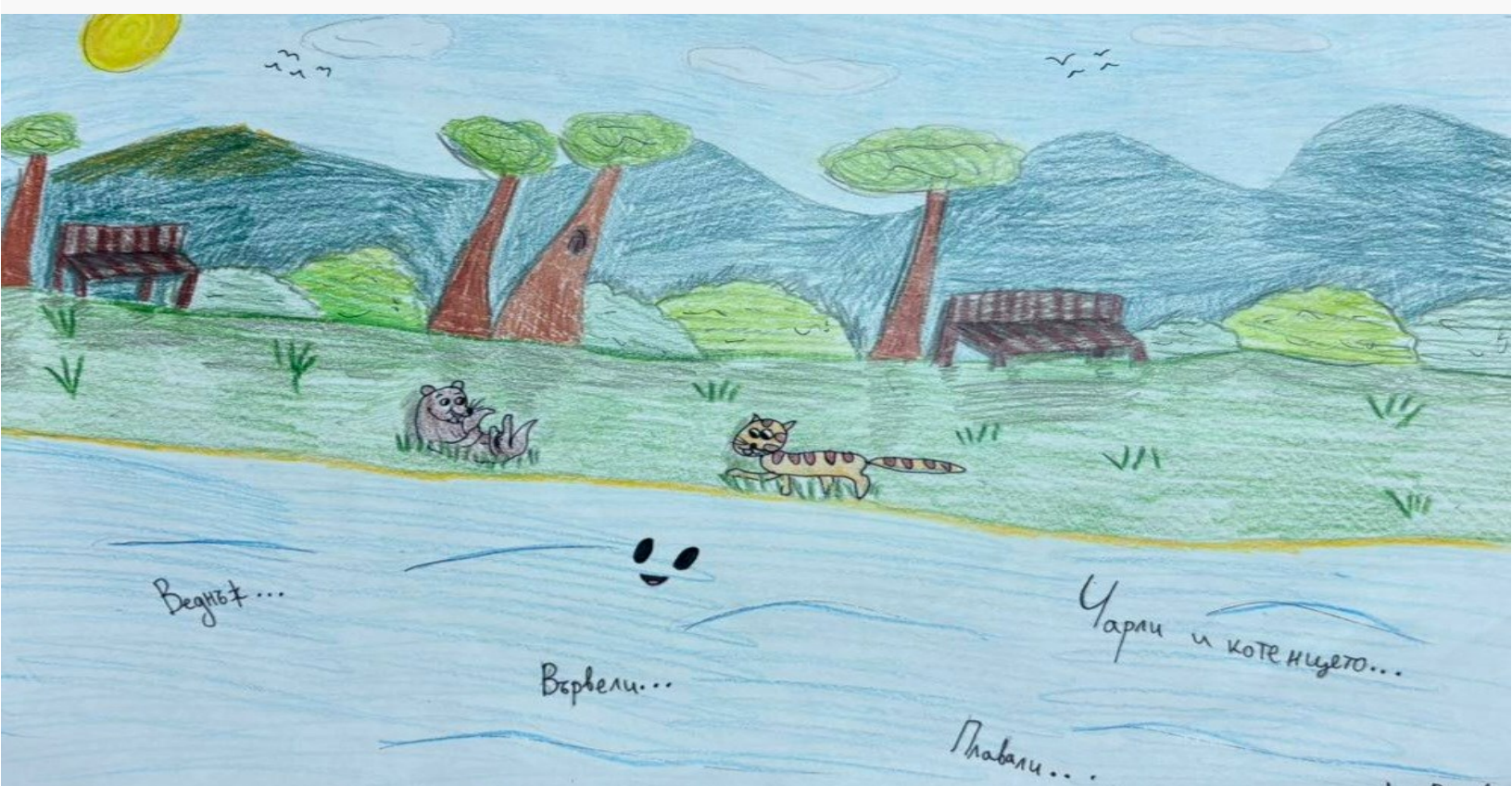
Думи
за приятелството,
думи за надеждата

Скъпи читатели!

Ние сме децата от клуба по творческо писане в 107.ОУ „Хан Крум“. Тази книга се роди след пътешествието във водите на Реката от думи, където открихме бисерни слова, блеснали под слънчевите лъчи. Заедно с приятелите от 3.клас си запазихме за спомен най-хубавите късчета и решихме да ги споделим като хербарий между страниците на нашето творение.

Надяваме се да ви хареса!

В дома на Реката от думи

Чарли и котенцето

Видърчето Чарли и котенцето се разхождаха по брега на Реката от думи. Те я познаха и учтиво поздравиха.

- Здравей, Река от думи! – рекоха те.
- Каква приказка измисляш днес? – попита Чарли.
- Измислих една приказка за вас двамата – отвърна реката.
- Ще ни я разкажеш ли? – попита котенцето.
- Разбира се! – отговори тя.

– Имало едно време видърче и котенце. Докато играели, изведнъж край тях се стрелнала нечия сянка. Това било тигър. Той ги подгонил и те побягнали. Тичали, тичали и видели ограда от жив плет. Бързо се скрили зад нея, докато отmine опасността. Щом излезли от скривалището си, тръгнали по пътя.

Скоро стигнали една река. Намерили изоставена лодка. Качили се в нея и отплавали. Видели остров. Там живеели маймуни, които спрели новодошлите и пожелали от своите гости да се представят. Котето попитало дали искат да си поиграят. С любезните си домакини нашите приятели се забавлявали чак до вечерта. Когато станало късно, Чарли и котенцето се прибрали вкъщи и легнали да спят. Край.

- Много хубава приказка! – възкликна Чарли.
- Ще влезе ли тя в някоя чудна книжка с приказки? – попита котенцето.
- Да – отговори Реката от думи.
- И ще станем известни? – поинтересува се видърчето.
- Разбира се!
- Ура, ура, ура! – извикаха двете животинчета.

Сбогуваха се с нея и се прибраха вкъщи. А тя веднага се зае да настави хубавата история в своя дом от думи.

Анна Русанова, 3а клас

В дома на Реката от думи

Чарли и котенцето

Имало едно време малко сладко видърче на име Чарли. Веднъж то срещнало едно котенце. Те станали приятели.

Един ден Чарли попитал котенцето дали иска да поплуват в реката, но котенцето казало, че не може да плува. Тогава Чарли решил всеки ден да го учи. И така след един месец Чарли научил котенцето да плува. Един ден Чарли казал:

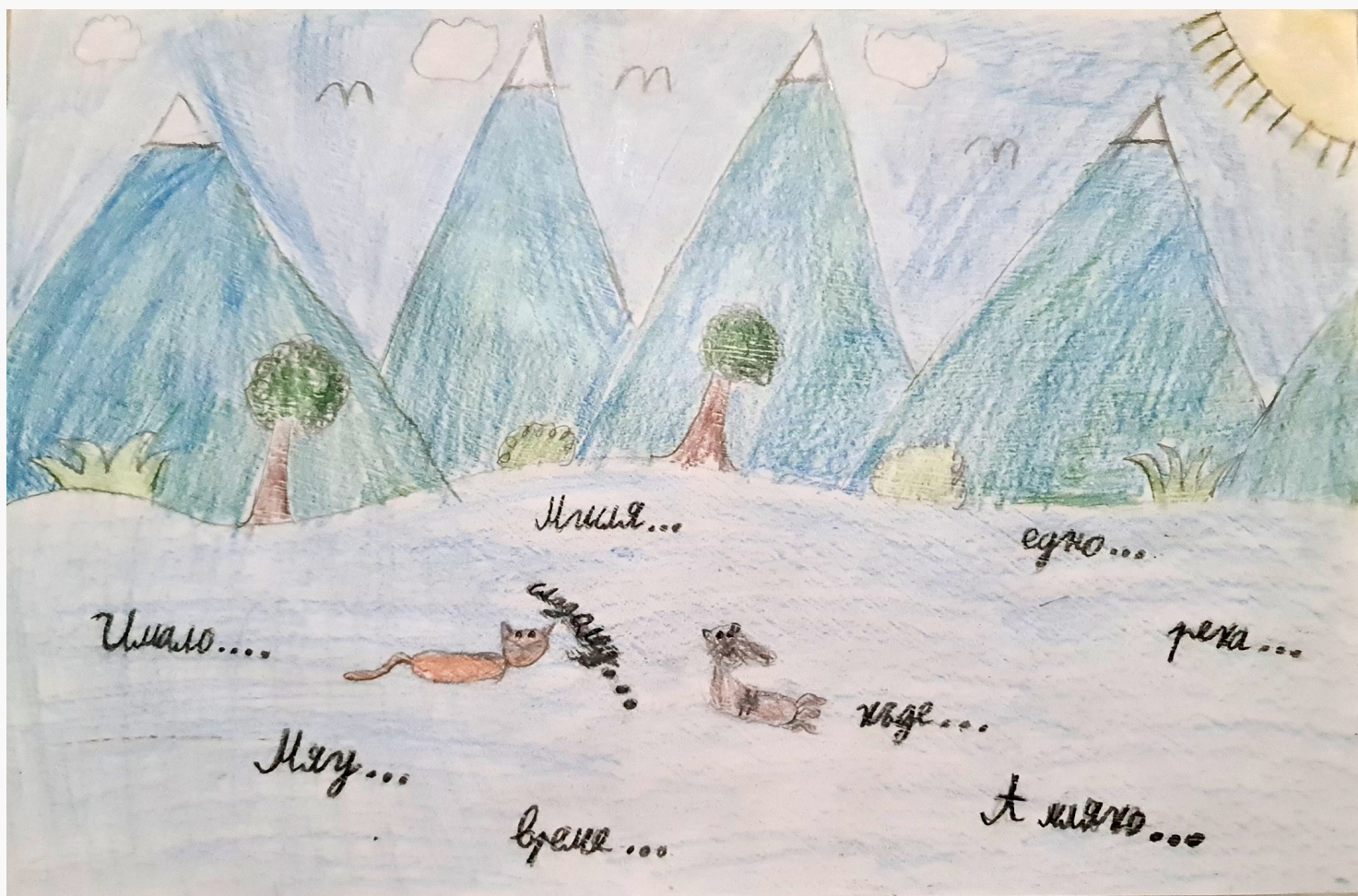
Сега, като можеш да плуваш, искаш ли да плуваме по течението на водата?

– Да – казало котенцето.

– И така те тръгнали. Плували, плували и накрая стигнали до един остров. Там те срещнали още приятели като кучето Бау, таралежа Бодливко, но най-много им направил впечатление мечокът Рунтавелко. Той бил много непохватен. Винаги обърквал нещо. Затова така и не се научил да плува и по цял ден стоял само на острова.

Чарли и котенцето станали толкова добри плувци, че всеки ден плували до острова, за да поиграят с новите си приятели и да зарадват непохватния Рунтавелко.

Даниел Цонев, 3а клас

В дома на Реката от думи

Приключенията на двама злосторници

Видърчето Чарли срещнало едно котенце и станали приятели. Той се пинтересувал как се нарича новото му другарче. Побъбрили си двамата.

– Аз съм Чарли. А ти?

– Мяу! Казвам се Лиса.

– Можеш ли да плуваш?

– Мяу, не.

– Плувала ли си в река?

– Казах вече, че не мога да плувам! – троснало се котето и тропнало с краче.

– Извинявай. Да се поразходим наоколо?

– Добре!

Докато си вървели, видели едно ... не знам какво е. Чакайте да проверя. А, да, езеро. Но нямало мост, нито лодка. Какво да правят? Решили да го преплуват.

– Олелее! – изписукало котето. – Страх ме е! Ще се удавя.

Котето ревноло толква силно, че чак го заболяло коремчето.

– Стига си плакало! Не искам и реката да стане солена като морето! Ще те науча да плуваш.

– Да бе, да! Аз нищо не мога и не искам! – изревало още по-силно котето.

– Лаааааа! – вечно ще плача.

– Няма! – казало видърчето.

– Има! – казала Лиса.

– Не! – настоял Чарли.

– Да! – казало котето.

– Сега започват уроците по плуване!

– Добре, ще опитам! – предало се котето.

– Ура-а! – извикал победоносно Чарли.

– Ей, ей, не викай, моля, целият китайски народ ще те чуе!

Чарли започнал да го учи. Отнело му цяла година... добре де, шегувам се – цяла седмица! За всеки случай хитрото коте си взело водолазен костюм. Питате се откъде? Ще ви разкажа. То намерило изпуснато портмоне, а вътре – пари, колкото за водолазен костюм. Деца, имайте търпение, тепърва започва историята!

През нощта двамата приятели сложили парите в салфетка заедно с един камък. Отишли в магазина и го запратили към прозореца. Котето се промъкнало вътре и изтеглило водолазния костюм. Двамата приятели смятали да оставят парите, за да си го платят, но в този момент ... ги хванали! Така малките палавници попаднали в затвора — зоологическата градина, за цяла година.

В дома на Реката от думи

Чарли и котенцето

Имало едно време едно видърче на име Чарли. То се запознало с едно коте. Един ден Чарли го попитало:

- Можеш ли да плуваш?
- Да. - отвърнало котето.
- А можеш ли да силовиш сам рибата?
- Не. А ти можеш ли?
- Да, мога. - казал Чарли.
- Искаш ли да те науча?
- Да! - зарадвало се котето.

Те се запътили към една река - реката от думи. Отишли към брега и котето запитало:

- Как се лови риба?
- Гмуркаш се, скриваш се и като дойде рибата я хващаш. Ето така! - Чарли се гмурнал и се скрил, а котето го наблюдавало. След малко се появил с един сом в уста.
- Видя ли?
- Да. - кимнало котето.
- А сега опитай и ти.

Ирина Йорданова 3а клас

В дома на Реката от думи

Чарли и котенцето

Имало едно време едно видърче на име Чарли. То се срещнало с едно котенце. Неговото име било Чара. Те станали най-добри приятели. Когато настъпила нощта, двамата заспали под едно дърво край една река. Изведнъж станало чудо – реката станала в бял и млечен шоколад.

На следващия ден, когато се събудили, видели реката. Забравих да ви кажа, че двамата много обичали шоколад. Зачудили се как да преминат през нея. Незнайно се появили две понички. Чарли казал, че ще им служат за спасителни пояси. Котенцето одобрило идеята. Намерили близалка и котето казало, че това ще им е лодката. Свалили близалката на земята и я избутали в реката.

По силното течение видели една костенурка и рибка., които попитали дали искат да са приятели. Видърчето и котето се съгласили. Костенурчето се казвало Джиф, а рибката – Джаки. Джиф и Джаки имали един враг- Немо. Немо на пръв поглед бил една зла и страшна бяла акула. В това време близалката пропаднала в реката, а на хоризонта видели сал от шоколад. Той бил много здрав. Те отишли да го вземат. Изведнъж, докато бутали сала в реката, акулата се приближила. Избутала лодката и веднага вдигнали котва.

Чара попитала Немо защо е толкова гневен, а той му отговорил - „Защото нямам приятели“. Тя го попитала защо просто не е споделил с тях. Немо отговорил, че си помислил, че само се плашат от него. Чара му простила и от този ден нататък станали приятели.

Ивелин Чакъров, 3а клас.

В дома на Реката от думи

Чарли и котенцето

Имало едно време едно видърче на име Чарли.

Веднъж то срещнало едно котенце – Мъри. Те станали приятелчета.

– Искаш ли да пътешестваме заедно? – попитал Чарли.

– Да! Но какво е това блестящо нещо на земята? Мияу....?! – казал Мъри.

– Това е телепортация. Тя може да ни телепортира навсякъде, ако натиснем червеното копче.

– Чудесно! На....

– Не, недей!.....

– Натис.... – казало котето.

Те се озовали на голям кораб в морето, заедно с още пет момичета. Това били Марина, Ембър, Хейли, Кит и Пипа.

– Кой сте вие? – извикали в един глас котето и видрата.

– Ние сме митичните, търсим своите фамилиари!

– А какво е фамилиар? – учудили се двамата приятели.

– Фамилиар е митично създание, което се свързва с човек – отвърнала Пипа.

Бум! ... Нещо силно ударило кораба, показало си главата и избоботило:

– Ох, дръннах си главата в нещо ... Но какво е това ?!

– Мях, това е голям кораб – измяукало котето.

– Оу, така ли ... Искам само да ви питам дали сте виждали едно момиче на име Марина?

– Да, виждали сме. Ето я там! – каза Чарли.

– Здравей, Марина – каза непознатият. Аз съм твоето митично създание, търсех те отдавна.

– Значи ти си моят фамилиар – „Кракен“? – извика радостно Марина.

– Да, така е. Не искам да ти прекъсвам радостта, но нас ни гони една много лоша жена, Госпожа Златен Гащеризон!!!

– О, не, трябва бързо да бягаме! – каза Кит.

– Мияу! Не се бойте, Чарли ще ни телепортира у дома.

– И хоп ... всички в един миг се озовали у дома. Изморени от дългия ден, всички легнали и заспали. Трябвало да съберат сили за следващото пътешествие, защото това не бил краят на историята...

*Следва продължение
Мадлен Христова, 3а клас.*

В дома на Реката от думи

Чарли и котенцето

Имало едно време видърче на име Чарли. То живеело на брега на една река от думи. Веднъж то срещнало едно котенце. Те станали приятели. Всеки ден котенцето отивало при Чарли и си играели.

Един ден на видърчето му хрумнала идея.

– Хей, котенце, хрумна ми една идея. Искаш ли да тръгнем по реката и да видим къде ще ни отведе?

– Мяу! Но ако вървим пеша, пътят ще е много дълъг.

– Ами ако плуваме по реката?

– Но аз не мога да плувам.

– Хмм... сетих се! Ще построим лодка. Така ще е много по-лесно!

– Мяу, много добра идея!

– Добре, аз ще донеса пръчки.

И не след дълго Чарли и котенцето плавали по реката.

По едно време котето заспало. Изведнъж видърчето извикало. Викът му събудил котето. То се огледало изплашено.

– Мяу! Защо извика?

– Видях една много, много голяма риба!

– Мяу, наистина ли?

– Да!

Докато те разговаряли, нещо заплувало към лодката.

– Здравейте – казал един малък делфин. – Аз се казвам Долф.

– Хей, Долф, ти не трябва ли да си в морето? – попитал Чарли. – Делфините не живеят в реките.

– Да, но аз се изгубих. Играех си с другите делфинчета, блъснах се в един камък и после се оказах в тази река от думи.

– Мяу, искаш ли да бъдем приятели?

– Да, с удоволствие!

– Мяу, ние имаме лодка, ти можеш да плуваш, ще ти мопогнем да стигнеш до морето.

– Много ви благодаря, приятели!

И така те плавали, плавали и не след дълго стигнали до морето. Сбогували се с Долф и тръгнали към дома.

Марина Яворова Заклас

Чарли и котенцето

Шоколадовата фабрика

Имало едно време едно видърче на име Чарли. То имало приятел коте. Те много обичали шоколад.

Веднъж като отворили един шоколад, открили златен билет. Оказало се че бил от Шоколадовата фабрика на Уили Уонка. На следващия ден Уили Уонка им показал цялата фабрика. Те се впечатлили най-много от един бонбон. Той бил валшебен. Един Умпа-Лумпа* го изял, подул се като гигантска боровинка. Скоро ефектът отминал и пак станал нормален. Много им харесало това възшебство.

За да ги изненада, Уили Уонка им построил цял шоколадов дворец.

*Умпа-Лумпа – нисък оранжев човек със зелена коса

Михаил Йончев, 3а клас

В дома на Реката от думи

Чарли и котенцето

Имало едно време едно видърче на име Чарли. То живеело край Реката от думи. Любимото му занимание било да играе край водата и да търси правилните думи за нова вълнуваща история. Един ден, улисан в търсенето, Чарли изгубил своето семейство и силно се натъжил. Тогава се появило непознато котенце. То тихо плачело.

– Защо си тъжно? - попитал Чарли, а котето отговорило:

– Защото изгубих семейството си.

Чарли се изненадал:

– Така ли!? - възкликнал той - И аз го изгубих. Искаш ли да ги потърсим заедно?

– Да, с удоволствие! – отвърнало котенцето – Само че аз не мога да плувам.

– Нищо, ще построим лодка. – казал бързо Чарли.

Скоро били готови и отплавали по реката от думи. Плавали, плавали и стигнали до един остров. Там те намерили своите семейства и всички заживели дружно и щастливо.

Мая Иванова, 3а клас

Да спасиш приятел

Чарли и котенцето

Видърчето Чарли срещнало котенце. Заговорили се.

- Ти какво си - котка или тюлен?

- Аз съм видърчето Чарли и никой не може да ме нарича котка!

- Ама наистина не знаех какво си. Пък и да ти кажа - аз съм котка и съвсем не ми е лош животът. Ела в града и ще ти покажа. Там има едно куче, на което му взимам храната, докато спи.

- Чудесна идея! Ние вече сме другари!

- И сега ще тръгнем към града по всички приятелски правила, нали?

- А какви са те?

- Ще разбереш, ако сме истински приятели. Хайде сега към кучешката колибка!

И така след време приятелско вървене пристигнали. А кучето било поне в очите на Чарли грамаданско.

Нали ви е известно, че по време на грабеж трябва да си тих! Добре, че знаете, защото я вижте какво се случва с нашите герои. Ох! Ох! Ох! Как тромаво се влачел Чарли и как мяукало котето!

- Ей, Чарли, хайде малко по-тихо!

- А ти пък все едно, че е подходящо сега да пееш!

Тук развалили малко приятелските отношения и хоп – събудили кучето. Котето се изпарило моментално, а видърчето останало под лапите на Джаф (така се казвало кучето). Тъкмо Джаф се канел да нанесе удар, когато с кучешки кокал в уста се появил Мяу. Метнал го от другата страна на улицата и кучето хукнало след него. През това време Чарли и котето се измъкнали. Седнали на една пейка и си разделили храната по братски.

Никола Димитров, 3а клас

В дома на реката от думи

Чарли и котенцето

Имало едно време видърче на име Чарли. Веднъж то срещнало котенце.

Те си поговорили. Решили да преплуват реката и да играят на криеница. Котенцето се страхувало от водата и затова се захванали да си построят лодка. Когато излезли от водата, срещали маймунката Лили. Докато се гонели, неусетно се стъмнило и трябвало да си потърсят подслон. Наложило се да си направят колибки.

През нощта времето се развалило и завалял силен дъжд. Те се събудили и се изненадали, че това не са капки вода, а шоколадови бонбони. След като си хапнали добре, установили, че реката вече е от течен шоколад. Видърчето забелязало, че на поляната след дъжда са поникнали понички. Маймунката Лили предложи да ги използват като спасителни пояси и да преплуват реката.

Когато се върнали и изяли най-големите и вкусни шоколадови понички, реката отново потекла с вода.

Нора Петкова, 3а клас

В истинската река

Чарли и котенцето

Имало едно време много лошо видърче. То се казвало Чарли. Веднъж срещнало котенце.

– Мяу! - измяукало котето. – Обичаш ли сладолед?

– Не! - отвърнало видърчето Чарли.

– Мяу! - А мляко?

– Не!

– Мяу! А риба обичаш ли?

– Да! – казал Чарли.

– Тогава, ако дойдеш у дома, леля ще те почерпи с рибен чай и хлебче, намазано с рибен пастет.

– Супер! Ще дойда! – отговорило видърчето.

И така двамата тръгнали към къщата на лелята и котето. През това време те много се сприятелили. Но изведнъж пред очите им се появило едно много дълбоко езеро. Видърчето веднага скочило и го преплувало. Когато се обърнал, видял котето да трепери от страх. То не можело да плува! Видърчето се върнал и започнал да учи малкото котенце да плува. Двамата прекосили езерото и продължили. Скоро стигнали и се почерпили с рибка.

– Много вкусно! – казал Чарли.

– Благодаря! Много обичам да готвя ястия с риба! – отговорила лелята и те продължили да се гощават.

Преслава Георгиева, 3а клас

В истинската река

Чарли и котенцето

Имало едно време видърче на име Чарли. Веднъж то срещнало едно котенце. Те решили да станат приятели. Заедно с уменията си, те си построили лодка и отплавали. Плавали и на едно малко островче видели едно куче. То се казвало Джаф. Те станали приятели и заживели там, където имало река, от която текли думи.

Един ден от водата се показала златна рибка. Ала и тя се оказала голям пакостник, защото и тя като Чарли обичала да разхвърля думите в реката.

Приятелите я попитали какво прави там. Рибката отговорила, че тя си живее в тази река. Разказала им, че по-навътре в реката има по-голям остров с прекрасен пясъчен залив. Предложила да им го покаже.

– Ще дойдете ли? О-о-о, но вие няма как да стигнете до там!

– Да, разбира се, ще дойдем, не се тревожи за нас. Ние си имаме лодка – ти ще плуваш, а ние ще те следваме.

И така те потеглили.

Теодора Вучелийска, 3а клас

В дома на Реката от думи

Чарли и котенцето

Имало едно време едно видърче на име Чарли. Веднъж, което срещнало едно котенце. Те станали приятели.

Един ден Чарли го поканил да си играят край реката. Първоначално котенцето отказало, защото се бояло от водата, но накрая се съгласило и отишло на уреченото място. Там видърчето научило приятелчето си да играе с водата, без да се страхува.

Котето разбрало, че не е чак толкова страшно, когато имаш добър приятел до себе си.

Тома Латинов, 3а клас

Надеждата

Топъл вятър задуха...
Пролет е...
Бяла лястовица, пратена от Бог,
слиза... Но какво се случва?
Лястовицата не пее!
Тя шушне нежничко на всички.
Дали носи вести прекрасни,
или прошепва ни слова негласно?
Тя тихо носи младата надежда
и с радост хората зарежда!

Денислав Алексиев, 7г клас

Бабата с чудноватия стил

Беше един слънчев следобед. Отидох до магазина. Мама ме беше помолила да взема хляб. Честно казано, нямах търпение да стигна до него.

Ще ме попитате защо. Ние с моето семейство тъкмо се бяхме върнали от дълъг престой при баба и дядо. Често ходех за хляб с приятели. На връщане си говорехме, хапвайки от вкусната питка с пленителен аромат.

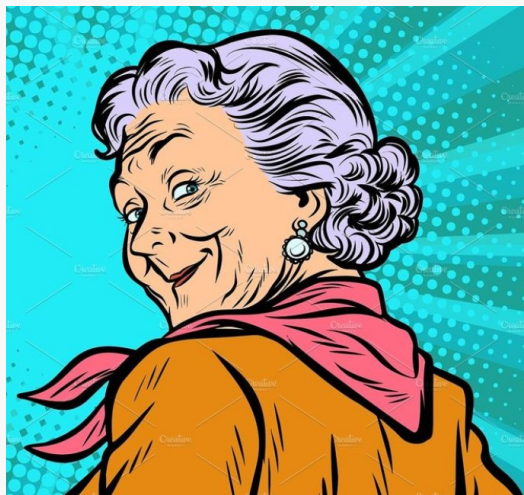
И точно тогава забелязах една необикновена жена, странно облечена. Шапката ѝ беше зелена, обградена с армия цветни точки, командвана от едно лилаво перо отстрани. Все ми се струваше, че тази война на зле ще свърши. За капак на вичко бе навлякла оранжево палто. Докато зяпах странните ѝ дрехи, дори и не усети миризмата на вкусния хляб, която очаквах с нетърпение. Въпреки цветния си вид тя не изглеждаше толкова жизнерадостна. Беше натоварена с купища торби, а усмивката, която ѝ прилягаше толкова добре, бе изтрита от изражението ѝ. Развълнувана от срещата с така интересна личност, явно съм продумала нещо. Благодари. Не знаех как да реагирам, само исках да я зарадвам с нещо.

Излязохме пред магазина, а тя изглеждаше объркана. Попитах я дали иска да понося торбите ѝ вместо нея. Възрастната жена се усмихна и отговори тихо, че няма нужда, но аз настоях. Каза, че синът ѝ ще я чака. Видях, че сега ми се е отдала възможност и реших да я разпитам малко за произхода на интересните ѝ дрехи. Изглеждаха, сякаш всяка една от тях имаше собствена история. Осъзнах, че вече е минал половин час, а трябваше да се прибера веднага, след като купя хляб.

Реших да я придружа до дома ѝ, слушайки още от интересните ѝ истории. Оказа се, че всяка една от вещите, които носеше е от различна част на света. Палтото бе от Мексико. Чантата - от Бразилия. Роклята—от Париж, а шапката от Перу.

Стигнахме до дома ѝ. Оставих тежките торби и се сбогувах. Тя промълви тихо, че днес е рожденият ѝ ден и нейният подарък съм аз. Това напълни моята душа. За първи път се почувствах цяла. Различни чувства ме заливаха. Бях важна за някого. Не само аз бях направила жест към тази чудна жена, но и тя към мен. Тези думи ще останат завинаги в сърцето ми.

Мая Негревска, 7г клас

СЪДЪРЖАНИЕ

Скъпи читатели	2
В ДОМА НА РЕКАТА ОТ ДУМИ	
Чарли и котенцето.	
Анна Русанова	3
Даниел Цонев	4
Приключенията на двама злосторници	
Елица Бодурова	5-6
Чарли и котенцето	
Ирина Йорданова	7
Ивелин Чакъров	8
Мадлен Христова	9
Марина Яворова	10
Михаил Йончев	11
Мая Иванова	12
Никола Димитров	13
Нора Петкова	14
Преслава Георгиева	15
Теодора Вучелийска	16
Тома Латинов	17
Надежда	
Денислав Алексиев	18
Бабата с чудноватия стил	
Мая Негревска	19